

sugestiv. Relevă exasperarea care naște vrajbă și cicălire. Vorbește despre reversul conformismului, despre tristețea sărăciei, dar și a lipsei de comunicare; despre resemnarea în fața absenței oricărui orizont. (Și Tatăl e jucat foarte convingător, cu o bună intuiție a ritmului și a accentelor necesare de către Dan Aștilean.) Dar Dana Dogaru deține aici un rol și mai succulent. Actrița joacă și un alt personaj, prin care frații Presniakov satirizează snobismul kitsch al celor care s-au săturat de vodcă și caviar și caută delicii orientale. „Chelnerița japoneză cu trecut misterios” este jucată de Dana Dogaru cu aplomb, vervă, haz și o subtilă distanță ironică. Actrița este cuceritoare interpretând-o pe robusta femeie rusă travestită, de nevoie, la cererea patronului, într-o femeie din Țara Soarelui Răsare. Iar momentul în care, în ținută de gheșă improvizată, cântă (fals și cu ridicol involuntar) o romanță despre eterna Cio Cio San este cu deosebire succulent (aceasta și datorită inspirației, improvizăției „haioase” a compozitoarei Ada Milea, autoarea partiturii).

Nu trec neobservați nici talentatul actor tânăr care este Vlad Logigan (Verhușkin și Scenaristul), Elias Ferkin (*Zachirov* și *Bucătarul*), Gabi Costin (*Sergentul* și *Ospătarul*), Iulia Colan (care joacă dezinvolt trei personaje), Xing Elena Ling (*Liuda*) și Costel Bojog (*Doljanski*). Ei întregesc și diversifică tabloul acestui infern al inconștienței, în care agresorii par la fel de demni de milă ca și cei pe care i-au ucis; în care asasinate, comise ca în transă, nasc, la ceilalți mai ales, curiozitatea și chiar gustul unor farse penibile. Sau în care o moarte „adevărată” în direct e filmată frenetic cu febrilitate de înalt profesionalism și fără nicio tresărire a mâinii. Sau a sufletului.

Teatrul Metropolis – În rolul victimei de Vladimir și Oleg Presniakov. Traducerea: Mașa Dinescu. Regia: Felix Alexa. Scenografia: Diana Ruxandra Ion. Ilustrație muzicală și concepție video: Felix Alexa. Cântecele japoneze: Ada Milea. Realizare video: Neil Colțofeanu (Fundatia Arte Vizuale). Cu: Marius Manole (*Valea*), Răzvan Vasilescu (*Primul căpitan, Regizorul*), Dana Dogaru (*Mama, Chelnerița japoneză*), Dan Aștilean (*Tatăl, Al doilea căpitan*), Vlad Logigan (*Verhușkin* și *Scenaristul*), Elias Ferkin (*Zachirov* și *Bucătarul*), Gabi Costin (*Sergentul* și *Ospătarul*), Iulia Colan (*Chelnerița, Femeia de serviciu, Manager restaurant*), Xing Elena Ling (*Liuda*) și Costel Bojog (*Doljanski*).

Simona BURTEA

Scurtcircuit al sufletelor celor insulari și infideli

„Dar sirenele au o armă și mai teribilă decât cântecul: tăcerea lor. Deși aceasta nu s-a întâmplat încă, ne putem eventual închipui că, dacă de cântecul lor ar mai scăpa cineva, de mușenia lor cu siguranță nu.” (*Tăcerea sirenelor* de Franz Kafka)

Nu e doar impresia mea: la această ediție a Festivalului Național de Teatru s-a simțit nevoia unei regrupări în jurul valorilor certe. Indiferent că este vorba despre *Modulul spectacole* sau *recitaluri*, abundența de spectacole s-a declanșat pe de o parte din dorința de a prezenta o imagine cât mai cuprinzătoare a ceea ce s-a întâmplat din punct de vedere teatral în ultimul an, iar pe de altă parte, de a include preocupări și tendințe regizorale cât mai diverse. Cert este că indiferent

cât ai încerca să mulțumești „nuntașii” tot se găsește un nemulțumit care să spună că friptura a fost prea grasă...

O surpriză plăcută, în acest maraton, poartă numele Teatrul „Andrei Mureșanu”, invitat în *modulul dans*, cu spectacolul de teatru-coregrafic **Insula**.

În spectacolul *Insula* se tace. Cuplurile se întâlnesc la intersecția gesturilor care au asfaltat relația. Pentru că prin această bifurcare de drumuri ajungi mai ușor la esența spațiului și timpului desemnat.

Coregrafia, semnată de Fatma Mohamed, este inițiată de gesturi exemplare, de mișcări radicale, de pendularea continuă între iubire și ură. Spectacolul are ca punct de pornire rătăcirile lui Ulise în drumul lui spre frumoasa insulă Ithaca. Regizorul Florin Vidamski a construit un spațiu scenic deschis a cărui barieră reprezintă un zid. De această fortăreață se izbesc protagoniștii spectacolului în încercarea lor de a fugi din peștera bântuită, poate de Nimfele Naiade sau poate de monotonia cuplului. În spatele acestui zid se afla albă și rodnică Insula, acea libertate minunată de care ai nevoie atunci când simți că ești prizonierul propriei tale persoane. Rătăcirile celor două cupluri, erotic subliniate de arcurile corpului pe ritmul inconfundabil al melodiei The Sea, creație a compozitorului norvegian Ketil Bjornstad – sunt construite pe linia autostrăzii familiei, traseu care delimitează cele două spații sau mai bine zis cele două familii. Fiecare merge pe banda lui de autostradă, fără a depăși linia. Și totuși, pe unele porțiuni linia este întreruptă, motiv pentru care bărbatul trece pe altă bandă, alegând astfel cealaltă femeie.

Plăcuta simfonie a mișcărilor erotice este răpusă de cea a violenței, de cea a geloziei, căci, atunci când într-un cuplu intervine al treilea „element”, rătăcirea devine tot mai puternică. Singura scăpare stă în sufletele care se vor întrupa în apa de izvor. Aici intervine obiceiul de a îmbăia nimfele cu această apă sau cu cea din fântânile care curg mereu. O astfel de imagine ne oferă Fatma Mohamed într-una dintre scenele senzuale, când femeia înșelată își udă părul, semn că are nevoie de nimfele protectoare, de această peșteră-închisoare-căsătorie care închide în ea curenți de apă vie. Aici intervine bărbatul, cel care usucă părul femeii într-un mod artificial, asemeni dualității pe care o afișează, datorită (sau poate din cauza) iubirii pe care o împarte între cele două femei.

Remarcabil este faptul că spectacolul apropie dansul de poveste și, inevitabil, de teatralitate. Povestea celor două cupluri, interpretate de actori care nu sunt dansatori profesioniști – și, totuși, într-un mod onest față de dans – îi concentrează pe aceștia în corpuri care se deplasează înainte și înapoi. Corpuri-plută peste Insulă. Corpuri în mișcare care împrumută carnea teatrului și osatura gestului de dans, dus până la capăt. Spectacolul e cinic. E o macromișcare concertată, împărțită în micromișcări ale destinului, căci toate declarațiile de dragoste au fost spuse până la ridicarea cortinei.

Dansul frenetic al cuplurilor care își recunosc rătăcirile se oprește la un moment dat când își pierd identitatea, deși oglinzile invadează scena (un punct în plus în creația regizorală) le caută privirile, parcă vrând să le dezvăluie adevărata față. Firul narativ al spectacolului sensibilizează spectatorul, dând impresia reală că regizorul și coregraful au comunicat în perfectă armonie, realizând astfel o creație în care recipientele sunt puse într-o formă din care rezultă un fruct copt de focul cresc: un spectacol nu trădează adevărurile esteticii teatrale.

Dar această poveste n-a fost în calea noastră, ci doar ce aceea a mării pe care actorii Teatrului „Andrei Mureșanu” o vor stăvili până la urmă, cu spume și cu năvăli cu tot. Dacă am spus-o, tăcerea să-mi fie sălaș de-acu-nainte.

Teatrul „Andrei Mureșanu”, Sfântu Gheorghe – Insula. Regia: Florin Vidamski. Coregrafia: Fatma Mohamed. Muzica: Ketil Bjornstad (Norvegia). Cu: Fatma Mohamed, Ioana Costea, Sebastian Marina, Florin Vidamski. Data reprezentației: 4 noiembrie 2007.